

Kemalettin Kamu

- şiirler -

Yayın Tarihi:

9.4.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yasal Uyarı: Bu ekitap, bilgisayarınıza indirip kayıt etmeniz ve ticari olmayan kişisel kullanımınız için yayınlanmaktadır. Şiirlerin kopyalanması, gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman Antoloji.Com tarafından yayınlanmıştır. Antoloji.Com tüm bölümleriyle, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası'na %100 uygun olarak yayın yapmaktadır.

Kemalettin Kamu

Bayburt'ta doğdu. İstanbul Erkek Muallim Mektebi son sınıfında iken Milli Mücadele'nin başlaması üzerine Ankara'ya gitti. Matbuat Umum Müdürlüğü'nde ve Anadolu Ajansı'nda çalıştı. Anadolu Ajansı temsilcisi olarak Paris'e gönderildi. 1938'de İstanbul'a döndü. 6 Mart 1948'de Ankara'da öldü.

Şiire, 1919 yılında Büyük Mecmua'da başladı. Milli Mücadele yıllarında Dergah dergisinde yazdığı şiirlerle ün kazandıktan sonra, Varlık ve Oluş dergilerinde de şiirler yayımladı. Sade ve süsten uzak bir dille, yurt, savaş ve aşk temalarını işleyen şiirlerinde başarılı olmuştur.

Eserleri:

Şiirleri, 'Kemalettin Kamu, Hayatı, Şahsiyeti ve Şiirleri' adlı bir kitapta toplanmıştır (1949) .

Akdeniz'den Geçerken

Sular pırıl pırıl, rüzgar mis kokulu,
Kuş uçurmaz eski Türk kalyonlarının yolu.
Sağda sıra dağlarla kabaran Anadolu
Yeşil eteklerinde tükeniyor Toros'un!

Havada bir dost eli okşuyor derimizi;
Boynu bükük adalar tanıyor sanki bizi...
İçimize çevirip nemli gözlerimizi
Geçtik yabancı gibi yakınında Rodos'un!

Kemalettin Kamu

Bingöl obanları

Daha deniz görmemiş bir oban ocuğuyum.Bu dağların eskiden aşinasıdır soyum.Bekçileri gibiyiz ebenced buraların,Bu تنها derelerin, bu vahşı kayalarınGörmediğı gün aynı pınardan doldurup testimiziKırlara açılırız ıngıraklarımızla.Ökuma yok,yazma yok, bilmeyiz eski yeni,Kuzular bize söyler yılların geçtiğini,Arzu, başlarımızdan yıldızlar gibi yüksek;Önümüzde bir suru, yanımızda bir köpek,Dolaştırıp dururuz aynı daussilayi.Anam bir yaz gecesi doğurmuş beni burda,Bu amlıkta söylemiş son sözlerini babam;Su karşıki bayırda verdim kuzuyu kurda,\'Suma\'mın başka köye gelin gittiğı aksam,gün biter, suru yatar ve sararsan bir ayla,oban hicranlarını basar bağına yayla._Kuru bir yaprak gibi kalbini eline al,Diye hıçkırır kaval: Bir oban parçasısın, olmasan bile koyun,Daima eğeceksin başkalarına boyun;Hülyana karışmasın ne şehir, ne de arşı,Yamaçlarda her aksam batan güneşe karşıUcan kuşları düşün, gecen kervanları an,Mademki kara bahtın adını koydu oban!Nasıl yaşadığından, ne içip yediğinden,ıngırak seslerinin dağlara dediğindenAnlattı uzun uzun.Şehrin uğultusundan usanmış ruhumuzunNadir duyabildiğı taze bir heyecanla,Karıştım o gün bugün bu zavallı obanlaBingöl yaylalarının mavi dumanlarına,Gönlümü yayla yaptım Bingöl obanlarına.

Kemalettin Kamu

Gurbet

Gurbet o kadar acı
Ki, ne varsa içimde
Hepsi bana yabancı
Hepsi başka biçimde
Eriyorum gitgide
Elveda her ümide!
Gurbet benliğimi de
Bitirdi bir biçimde
Ne arzum ne emelim
Yaralanmış bir El'im
Ben gurbette değilim
Gurbet benim içimde

Kemalettin Kamu

Gurbet Geceleri

Bekçisiyim, bu serin
Bu siyah gecelerin
Gurbetten daha derin
Bir yara yok içimde!

Korku bilmez ölümden
Her gün yeniden ölen
Bir bade gibi neden
Biteyim bir içimde!

Ne aşkım, ne emelim
Soluk bir karanfilim
Ben gurbette değilim
Gurbet benim içimde!

Kemalettin Kamu

Gurbette Renkler

Doğuda kırmızı, batıda turunç,
Yanık bir yörüğü andıran bu tunç,
Şu renk aleminde ne yok ki bizden,
Mavi: Marmara'dan, mor: Akdeniz'den!

Yeşil bir köşedir bana Bursa'dan,
Kara: Erciyes'in yarıları gibi,
Sarıda güzü var Uzunyayla'nın
Beyaz: Erzurum'un karları gibi

Kemalettin Kamu

Güz

Kurudu artık otlar
Bitmiyor tazeleri
Birikinti sularda
Yaprak cenazeleri

Döndü yayladakiler
Erdi dağlara batı
Ovalar daha geniş
Kayalar daha katı

Başım acuçlarımda
Bir ağır külçe hüznün
Düşüyor gözlerime
Çiğ taneleri güzün

Kemalettin Kamu

Hazan Yolu

Sağların yine solgun,
Bağrın elemle dolgun,
nereye yolculuğun
Yeni bir gurbetemi?

Ben de kuru bir yaprak
Gibi seninleyim bak,
Zülfüne takılarak
Oldum gönül veremi

Gözlerin dolu melal,
Yüzün bir ince hilal,
Giderken benide al
Berabarine emi?

Kemalettin Kamu

İrşad

Sevgilim güvenme güzelliğine,
Seninde saçların tarumar olur;
Aldanma talihin pembe rengine,
Hayatın uzun bir intizar olur.

Sevgilim her insan doğarken ağlar,
Çiceklerle açar,sularla çağlar,
Rehrüzgarı olur bahceler, bağlar,
Nihayet isimsiz bir mezar olur.

Sevgilim baksana bir yanda gülen,
Bir yanda gözünün yasını silen,
Kimi benim gibi erir derdinden,
Kimi senin gibi bahtiyar olur.

Sevgilim seninde geçer zamanın,
Ne şöretin kalır ne hüsn_ü anın,
Böyledir kanunu kahpe dünyanın,
Dört mevsim içinde bir bahar olur!

Kemalettin Kamu

İzmir'e Tahassür

Anne, deniz nerde, yalımız nerde?
Hani gideceğimiz İzmir'e der de
Beni uyuturdun dizinde anne!

Geçende ablam da öyle diyordu
Bu bahar İzmir'e girmezse ordu
Kanmam sözünüze sizin de anne!

Yeşil bir bahara büründü dağlar
Bülbüllü bahçeler, üzümlü bağlar
Kimlerin işine yarıyor anne!

O bağlar nerede, bahçeler nerde?
Her akşam güneşin battığı yerde
Gözlerim İzmir'i arıyor anne!

Şimdi bir kuş olsam, kanadım olsa
İzmir'e giden yol eğer bu yolsa
Bir başıma bile giderim anne!

Bir çetin bilmece sorsam Paşa'dan
Söylemem memleket bağışlamadan
Mutlaka İzmir'i isterim anne!

Kemalettin Kamu

İzmir Yollarında

Belki şimdi sana son
Sözlerimi yazmadan
Gözlerim kapanacak
Belki var daha beş on
Dakikalık bir zaman

Anne, için yanacak
Mektubum okunurken.
Lakin ölümün eli
Alnıma dokunurken
Beliren bir emeli
Çok görme bana sakın.
Ben tanıya en yakın
Bir yola sapıyorum.
Milletimin uğrunda
Türebemi yapıyorum.
Düşündüm huzurunda
Edebi bir akşamın.
Düşündüm ki babamın
Dizi dibinde geçen
Yirmi iki seneden
Elimizde kalan ne?
Sorarım sana anne!
Madem ki gün gelecek,
Herkes aynı meleğin
Önünde eğilecek.
Niçin o güne değin
Çan sesleri duyayım?
Bugün de bir yarın da!
Bırakın uyuyayım
İzmir kapılarında.
Anne, elveda artık!
Şu iki üç asırlık
Gecenin gündüzünü
Görmeden gidiyorum.
Ne beis var diyorum
O günün seherinde
Senin ince yüzünü
Görüyor gibiyim ya!..
Ey genç gecelerinde
Beşiğimi bekleyen,
Ediyorum emanet
Seni Anadolu'ya.

Sütünden ekmeğinden,
Ne verdinse helal et.
Söyle Hacer'e o da
Hakkını helal etsin.
Gönülcüğü dilerse
Başka birine gitsin!
Ben ermeden murada
Ecel kırdı kolumu

Artık beyhude yere
Beklemesin yolumu.

O ne anne, o güzel,
Gözlerinden akan ne?
Geri dönmedim diye
Ağlıyor musun anne?

Kemalettin Kamu

Kimsesizlik

Yıllardır bir kıvılcım kapalı kında,
Kimsesizlik dört yanımda bir duvar gibi;
Muztaribim bu duvarın dış tarafında,
Şefkatına inandığım biri var gibi.

Sanıyorum saçlarımı okşuyor bir el,
Kıpırdamak istemiyor göz kapaklarım;
Yan odadan bir ince ses diyor gibi gel!
Ve hakikat bırakıyor hülyamı yarım.

Gözlerimde parıltısı bakır bir taşın,
Kulaklarım komşuların ayak sesinde;
Varsın yine bir yudum su veren olmasın,
Baş ucumda biri bana 'su yok' desin de!

Kemalettin Kamu

Söğüt

Dalın eğri büğrü yaprağın ince
Rengin iğdeleşir rüzgar esince
Yazın şemsiyesin yaşlıya gence
Güzün derelere verirsin öğüt.

Sılacı dibinde unuttur çile
Esintin avutur bozkırı bile
Dökün tozlarını sabah yeliyle
Akşam güneşi ile boyunu büyüt.

Bir tünek olmadan kolların kara
Yollama gölgeni öbür bahara
Yaprak dökümünde uyup rüzgara
Yorgun dallarını sallama söğüt.

Kemalettin Kamu

Zaman İçinde

I

Gök uzak, yer uykuda...
Yalnız değilim ama;
Bir açık pencereden
Ay doluyor odama!

İim, odam gibi loş,
Urperiyor geçeden...
Şurada yatağım boş,
Burada uykusuz ben.

II

Gök uzak, yer uykuda...
Engin mesafelerle
Ay giriyor buluta...
Sesler hatırlatıyor
Bana uzak-yakını...
Durdurmak istiyorum
Saatin tik takını!

III

Ses yok, mesafe silik...
Odamda varlığımın
Bütün tüyleri dimdik.
Odamda iki kardeş
Bakıyor birbirine,
Birisini can veriyor
Öbürünün yerine...
Odamda iki kardeş,
Biri dün, biri yarın...

IV

Dün koyu gölgeleri
Üzüntülü bir ömrün;
Beni bana benzeten,
Bütün benim olan dün.

Çağırınca ses veren
Derin bir kuyu gibi,
Yıkılmış kenarları,
Çekilmiş suyu gibi.

Ve bu harabezarın
Yanıbaşında yarın
Gülüyor acı acı
Deęil bana yabancı
Bu beyaz, temiz yüzün
Ziyneti olan hüzün.

Taze çizgilerini
Yakından tanıyorum,
Sesini eserimin

Son beyti sanıyorum.

V

Ben su istemiyorum
O karanlık kuyudan
Bana en unutulmaz
Acıları uyutan
Bir baş dönmesi lazım.

Ama kalbim duracak
Kapanacakmış ağzım
Ah ey hülyalarımın
Aynası gibi dümdüz

Bana gülümseyen yüz!
Ey yazıma benzeyen
Bu yüzün çizgileri!

VI

Odamda iki kardeş:
Biri dün, biri yarın...
Ve ben aralarında
Bir köprüyüm onların! ...

Kemalettin Kamu